

ENERGETICKÝ REGULAČNÍ ÚŘAD

Masarykovo náměstí 5, 586 01 Jihlava

Sp. zn. KO-13926/2012-ERU

V Jihlavě dne 25. října 2012

Číslo jednací: 13926-8/2012-ERU

ROZHODNUTÍ

Energetický regulační úřad jako věcně příslušný správní orgán podle ust. § 18 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, ve správním řízení zahájeném dne 1. listopadu 2012 z moci úřední podle ust. § 46 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, s účastníkem řízení, kterým je společnost CENTROPOL ENERGY, a.s., IČ: 25458302, se sídlem Vaničkova 1594/1, 400 01 Ústí nad Labem, ve věci podezření ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl

takto:

I. Účastník řízení, společnost CENTROPOL ENERGY, a.s., IČ: 25458302, se sídlem Vaničkova 1594/1, 400 01 Ústí nad Labem, se tím, že v rozporu s ust. § 4 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, jako držitel licence na obchod s plynem užil agresivní obchodní praktiku definovanou v ust. § 5a odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, tím, že na základě smlouvy o sdružených dodávkách a odběru zemního plynu č. 219205, uzavřené dne 14. února 2011, od které [REDAKCE] dne 16. února 2011 v souladu se zákonem č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, odstoupil, následně realizoval změnu dodavatele zemního plynu do odběrného místa [REDAKCE], Sudoměřská 604, 284 01 Kutná Hora (EIC 27ZG200Z01323942), a tím, že neakceptoval svobodný projev jeho vůle zůstat u původního dodavatele, kladl nepřiměřenou překážku v uplatnění jeho práv a v období od 1. července 2011 do 31. srpna 2011 ho tak svým jednáním donutil stát se zákazníkem odebírajícím zemní plyn od společnosti CENTROPOL ENERGY, a.s., proti jeho vůli, dopustil správního deliktu podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů.

II. Dle ust. § 24 odst. 10 písm. d) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, se účastníkovi řízení, společnosti CENTROPOL ENERGY, a.s., IČ: 25458302, se sídlem Vaničkova 1594/1, 400 01 Ústí nad Labem, za spáchání správního

deliktu podle výroku I. tohoto rozhodnutí ukládá **pokuta ve výši 80 000 Kč** (slovy: osmdesát tisíc korun českých), která je splatná do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Energetického regulačního úřadu vedeného u České národní banky, Na Příkopě 28, 110 03 Praha 1, č. ú. 3754-2421001/0710, variabilní symbol 16112.

IV. Dle ust. § 79 odst. 5 správního řádu ve spojení s ust. § 6 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, se účastníkovi řízení, společnosti CENTROPOL ENERGY, a.s., IČ: 25458302, se sídlem Vaníčkova 1594/1, 400 01 Ústí nad Labem, ukládá povinnost uhradit **náklady řízení ve výši paušální částky 1 000 Kč** (slovy: jeden tisíc korun českých). Náklady řízení jsou splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, a to na účet Energetického regulačního úřadu vedeného u České národní banky, Na příkopě 28, 110 03 Praha 1, č. ú. 3754-2421001/0710, variabilní symbol 161121.

Odůvodnění

I. Úvod

Dne 1. listopadu 2012, Energetický regulační úřad (dále jen „Úřad“) zahájil ve smyslu ust. § 46 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) správní řízení z moci úřední s účastníkem řízení, společností CENTROPOL ENERGY, a.s., IČ: 25458302, se sídlem Vaníčkova 1594/1, 400 01 Ústí nad Labem (dále jen „účastník řízení“), ve věci možného podezření ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), kterého se měl účastník řízení dopustit tím, že v rozporu s ust. § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele, jako držitel licence na obchod s plynem užil agresivní obchodní praktiku definovanou v ust. § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, tím, že na základě smlouvy o sdružených dodávkách a odběru zemního plynu č. 219205 uzavřené dne 14. února 2011, od které [REDAKCE] dne 16. února 2011 v souladu se zákonem č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, odstoupil, následně realizoval změnu dodavatele zemního plynu do odběrného místa [REDAKCE], a tím, že neakceptoval svobodný projev jeho vůle zůstat u původního dodavatele, kladl nepřiměřenou překážku v uplatnění jeho práv a v období od 1. července 2011 do 31. srpna 2011 ho tak svým jednáním proti jeho vůli donutil stát se zákazníkem odběrajícím zemní plyn od účastníka řízení.

Správní řízení bylo zahájeno na základě výsledků kontroly zahájené dne 3. července 2012 podle ust. § 12 odst. 2 písm. a) zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů.

Kontrola byla provedena na základě pověření Úřadu [REDAKCE] ze dne 2. července 2012 vydaného ve smyslu ustanovení § 9 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů. V rámci kontroly bylo provedeno dne 12. července 2012 místní šetření a byl z něj pořízen záznam [REDAKCE]. Při provedeném šetření byly účastníkem řízení Úřadu předány podklady, které kontrolní orgán požadoval při zahájení kontroly.

II. Kontrolní zjištění

Při kontrole bylo zjištěno, že dne 14. února 2011 sepsal smluvní obchodní zástupce účastníka řízení smlouvu o sdružených službách dodávky a odběru zemního plynu s [REDAKCE].

Následně dne 16. února 2011 [REDAKCE] zaslal účastníku řízení odstoupení od výše zmíněné smlouvy v souladu s ust. § 57 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, čímž jednoznačně vyjádřil své svobodné rozhodnutí zůstat u jeho původního dodavatele zemního plynu. Výše uvedené odstoupení od smlouvy účastník řízení převzal dne 17. února 2011.

V souvislosti s tím bylo kontrolou zjištěno, že dne 17. února 2011, kdy účastník řízení obdržel odstoupení od smlouvy o sdružených službách dodávky a odběru zemního plynu [REDAKCE], nebyla v interním systému účastníka řízení smlouva o sdružených službách dodávky a odběru zemního plynu zaevidována a nedošlo tak ani k zanesení odstoupení od této smlouvy do interního systému účastníka řízení a tím nebyl pozastaven proces změny dodavatele zemního plynu do odběrného místa [REDAKCE].

Dne 1. července 2011 došlo ke změně dodavatele zemního plynu do odběrného místa [REDAKCE].

Dne 11. srpna 2011 [REDAKCE] telefonicky kontaktoval účastníka řízení a dohodl se s ním na zaslání písemného odstoupení od smlouvy dohodou ke dni 30. září 2011.

[REDAKCE] poté kontaktoval společnost RWE Energie, a.s., IČ: 49903209 Klíšská 940, 401 17 Ústí nad Labem, a dohodl se na změně dodavatele zemního plynu do svého odběrného místa [REDAKCE] již k datu 1. září 2011, s čímž účastník řízení souhlasil a ukončil dodávku zemního plynu do odběrného místa [REDAKCE] ke dni 31. srpna 2011.

Účastník řízení po ukončení dodávky zemního plynu do odběrného místa [REDAKCE], ke dni 31. srpna 2011 zaslal [REDAKCE] konečné vyúčtování zemního plynu za období od 1. července 2011 do 31. srpna 2011 (daňový doklad č. 15010013458).

██████████ daňový doklad č. 15010013458 u účastníka řízení reklamoval, ten ovšem tuto reklamaci zamítl. ██████████ poté dne 10. února 2012 nedoplatek vyplývající z daňového dokladu č. 15010013458 ve výši 723,- Kč uhradil.

Tyto zjištěné skutečnosti vychází z podkladů obsažených ve spisu ██████████ a jsou uvedeny v Protokolu ██████████ o výsledku kontroly ze dne 13. srpna 2012, se kterými byli členové představenstva účastníka řízení, pan Ing. Petr Landovský a pan Lukáš Pokrupa, MBA, dne 15. srpna 2012 prokazatelně seznámeni při převzetí stejnopisu uvedeného protokolu a tuto skutečnost současně potvrdili svým podpisem.

III. Vyjádření účastníka řízení k protokolu o výsledku kontroly

Účastník řízení zaslal dne 21. srpna 2012 na adresu Úřadu prostřednictvím datové schránky námitky k protokolu ██████████.

Účastník řízení uvádí, že učiněná skutková zjištění nikterak nerozporuje a své námitky směřuje proti právnímu hodnocení Úřadu. Dle názoru účastníka řízení toto právní hodnocení nekoresponduje se zjištěným skutkovým stavem a tyto závěry učiněné v protokolu jsou v rozporu s okolnostmi případu. Účastník řízení vyjadřuje své přesvědčení, že v případě smlouvy uzavírané s ██████████ nepostupoval agresivně a neužil žádnou agresivní obchodní praktiku ve smyslu ust. § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, jelikož pochybení ke kterému došlo, bylo způsobeno nedopatřením vzniklým v důsledku faktu, že ██████████ zaslal odstoupení od smlouvy účastníkovi řízení dříve, než byla jeho smlouva zaevidována a systému účastníka řízení, a to dva dny po uzavření smlouvy.

Účastník řízení připouští, že systém kontroly aplikované v době, kdy k předmětnému jednání došlo, nebyl efektivní, což také obratem napravil tím, že zavedl dvojí kontrolu přijatých odstoupení, a to bezprostředně po přijetí a dále po uplynutí tří týdnů.

Účastník řízení se nedomnívá, že by předmětné jednání bylo možné nazývat agresivní obchodní praktikou, jelikož je zřejmé, že nepostupoval úmyslně, ale v důsledku omylu. Toto tvrzení opírá účastník řízení též o fakt, že se nedopustil žádného z jednání popisovaných v příloze č. 2 zákona o ochraně spotřebitele, kde se uvádějí nejčastější eventuálně nejtransparentnější agresivní obchodní praktiky.

Dále účastník řízení uvádí, že problémy týkající se smlouvy ██████████, a následného odstoupení od ní, řešil hned, jakmile na ně byl upozorněn a také je vyřešil dohodou s ██████████ a od počátku nebylo zájmem účastníka řízení ██████████ omezit na jeho právech. Účastník řízení dále uvádí, že problémy vznikající ze smluv mezi ním a zákazníky řeší účastník řízení ve stejném měřítku jako všichni ostatní dodavatelé, vždy se je však snaží řešit k plné spokojenosti zákazníka a vždy je

připraven udělat maximum pro to, aby se se svými zákazníky dohodl.

V závěru těchto námitek účastník řízení navrhuje, aby Úřad nekvalifikoval toto jednání jako porušení zákazu užití nekalé obchodní praktiky dle ust. § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele, a aby byl v tomto smyslu opraven též závěr kontrolního protokolu.

Dne 6. září 2012 bylo Úřadem vydáno rozhodnutí o námitkách, [REDAKCE], ve kterém byly podané námitky zamítnuty a protokol [REDAKCE] ze dne 13. srpna 2012 byl potvrzen.

IV. Průběh správního řízení

Na základě skutečností zjištěných při provedené kontrole, zahájil po vyhodnocení všech uvedených skutečností Úřad podle ust. § 46 správního řádu správní řízení z moci úřední. Zahájení správního řízení bylo účastníku řízení sděleno oznámením o zahájení správního řízení č. j. 13926-1/2012-ERU dne 1. listopadu 2012 s poučením o právu podat návrhy na doplnění řízení ve smyslu ust. § 36 správního řádu. Účastník řízení tohoto práva nevyužil a nezaslal žádné návrhy na doplnění řízení, ani nenavrhnul žádné další důkazy.

Správní orgán převzal do správního spisu dne 2. listopadu 2012 kontrolní spis, [REDAKCE], o čemž vyhotovil záznam o vložení do spisu č. j. 13926-3/2012-ERU. Správní orgán považoval skutečnosti vyplývající z kontrolního spisu [REDAKCE], který převzal, za zcela dostačující a sám z moci úřední další dokazování v průběhu správního řízení nedoplnil.

Dne 12. listopadu 2012 zaslal správní orgán účastníku řízení oznámení o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, č. j. 13926-4/2012-ERU, které účastník řízení obdržel dne 13. listopadu 2012. V něm správní orgán informoval účastníka řízení, v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu, o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ke všem podkladům rozhodnutí.

Účastník řízení tohoto práva využil a dne 16. listopadu 2012 zaslal stanovisko k zahájenému správnímu řízení, které bylo doručeno na adresu Úřadu téhož dne.

Účastník řízení v tomto stanovisku vyjadřuje svůj názor, že v předmětné věci nedošlo ze strany účastníka řízení k nekalé nebo agresivní obchodní praktice, neboť nebylo záměrem účastníka řízení převést k němu odběrné místo [REDAKCE] s užitím donucení, případně jakkoliv zhoršit možnost svobodného rozhodnutí [REDAKCE]. Účastník řízení dále uvádí, že ihned poté, co zjistil pochybení, celou záležitost [REDAKCE] urovnal. Ve vztahu ke způsobenému následku, tedy toho, že odběrné místo [REDAKCE] bylo na dobu dvou měsíců převedeno k účastníkovi řízení, tento dále doplňuje, že se záležitost snažil vyřešit s největším urychlením. V souvislosti s tím také

účastník řízení dle jeho vyjádření vyvinul součinnost s [REDAKCE] a oproti původně dojednanému termínu ukončení dodávky k 30. září 2011 převedl odběrné místo [REDAKCE] o měsíc dříve. Účastník řízení dále zmiňuje, že dřívějšímu vyřešení problému bránilo též nastavení procesu změny dodavatele tak, jak vyplývá z právních předpisů.

Ke skutečnosti, že nedošlo ke spárování smlouvy uzavřené mezi účastníkem řízení a [REDAKCE] a odstoupení od této smlouvy, které bylo účastníkovi řízení doručeno dříve, než smlouva samotná, se účastník řízení vyjádřil již v průběhu kontroly a také v rámci uplatněných námitek ke kontrolnímu protokolu. Účastník řízení k tomuto tak pouze podotýká, že připouští nedokonalost nastavení interních systémů účastníka řízení, kterou již dle jeho vyjádření napravil, a znovu opakuje, že nebylo jeho cílem [REDAKCE] jakkoliv poškodit.

Účastník řízení ve svém vyjádření dále vznesl námitku věcné nepříslušnosti Úřadu, neboť dle jeho názoru není k vedení řízení o porušení povinností vyplývajících ze zákona o ochraně spotřebitele ve smyslu ust. § 23 téhož zákona věcně příslušný Úřad, ale Česká obchodní inspekce.

V závěru tohoto vyjádření účastník řízení dále konstatuje, že je toto vyjádření vyjádřením závěrečným.

Dne 21. listopadu 2012 Úřad převzal do správního spisu vyjádření účastníka řízení týkající se jeho majetkových poměrů v roce 2011 a prvního čtvrtletí roku 2012, které bylo zasláno na adresu Úřadu dne 26. září 2012 a je zde vedeno pod č. j. 10393-6/2012-ERU, o čemž správní orgán vyhotovil záznam o vložení do spisu č. j. 13926-6/2012-ERU.

Správní orgán s ohledem na průběh správního řízení, s ohledem na to, že se účastník řízení vyjádřil k podkladům řízení avšak nenavrl žádné další důkazy, a v souladu se zásadou materiální pravdy, která je zakotvena v ustanovení § 3 správního řádu, dospěl k závěru, že veškeré podklady, které měl k dispozici pro vedení správního řízení a následné vydání tohoto rozhodnutí, jsou úplné a dostačující pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ust. § 2 výše uvedeného zákona.

VI. Popis skutkového stavu věci

Dne 14. února 2011 sepsal smluvní obchodní zástupce účastníka řízení v [REDAKCE] (tedy mimo provozovnu účastníka řízení) smlouvu o sdružených službách dodávky a odběru zemního plynu s [REDAKCE].

Následně dne 16. února 2011 [REDAKCE] zaslal účastníkovi řízení odstoupení od výše zmíněné smlouvy v souladu s ust. § 57 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník,

ve znění pozdějších předpisů, čímž jednoznačně vyjádřil své svobodné rozhodnutí zůstat u původního dodavatele zemního plynu. Výše uvedené odstoupení od smlouvy účastník řízení převzal dne 17. února 2011.

Dne 17. února 2011, kdy účastník řízení obdržel odstoupení od smlouvy o sdružených službách dodávky a odběru zemního plynu [REDAKCE], nebyla v interním systému účastníka řízení tato smlouva zaevidována a nedošlo tak ani k zanesení odstoupení od smlouvy do interního systému účastníka řízení, a tím nebyl pozastaven proces změny dodavatele zemního plynu do odběrného místa [REDAKCE].

Dne 1. července 2011 došlo ke změně dodavatele zemního plynu do odběrného místa [REDAKCE].

Dne 11. srpna 2011 [REDAKCE] telefonicky kontaktoval účastníka řízení a dohodl se s ním na zaslání písemného odstoupení od smlouvy dohodou ke dni 30. září 2011.

[REDAKCE] poté kontaktoval společnost RWE Energie, a.s., IČ: 49903209 Klíšská 940, 401 17 Ústí nad Labem, a dohodl se na změně dodavatele zemního plynu do svého odběrného místa [REDAKCE] již k datu 1. září 2011, s čímž účastník řízení souhlasil a ukončil dodávku zemního plynu do odběrného místa [REDAKCE] již ke dni 31. srpna 2011.

Po zjištění výše uvedeného pochybení účastník řízení zavedl dvojí kontrolu přijatých odstoupení od smluv, a to bezprostředně po přijetí odstoupení a následně po uplynutí tří týdnů.

Účastník řízení po ukončení dodávky zemního plynu do odběrného místa [REDAKCE], ke dni 31. srpna 2011 zaslal [REDAKCE] konečné vyúčtování zemního plynu za období od 1. července 2011 do 31. srpna 2011 (daňový doklad č. 15010013458).

[REDAKCE] daňový doklad č. 15010013458 u účastníka řízení reklamoval, ten ovšem tuto reklamaci zamítl. [REDAKCE] poté dne 10. února 2012 nedoplatek vyplývající z daňového dokladu č. 15010013458 ve výši 723,- Kč uhradil.

VII. Právní hodnocení

Správního deliktu ve smyslu ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele se dopustí výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.

Ustanovení § 4 zákona o ochraně spotřebitele přitom stanoví, co je nekalou obchodní praktikou. Dle tohoto ustanovení je obchodní praktika nekalá, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil. Je-li obchodní praktika zaměřena na spotřebitele, kteří jsou z důvodu duševní nebo fyzické slabosti nebo věku zvláště zranitelní, hodnotí se její nekalost z hlediska průměrného člena této skupiny. Dále je v ust. § 4 téhož zákona uvedeno, že nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky. Užívání všech výše zmíněných nekalých obchodních praktik se dle tohoto ustanovení při nabízení nebo prodeji výrobků a při nabízení nebo poskytování služeb či práv zakazuje.

Aby byla obchodní praktika nekalá ve smyslu ust. § 4 zákona o ochraně spotřebitele, musí dojít k jednání podnikatele vůči spotřebiteli, přičemž se dle výkladu Evropského soudu při posouzení spotřebitele používá kritérium průměrného spotřebitele, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný, s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory.

Spotřebitelem se dle ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele rozumí fyzická osoba, která nejedná v rámci své podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu svého povolání. Z výše uvedeného vyplývá, že pod pojem spotřebitel lze zařadit pouze fyzickou osobu nepodnikající.

Odbornou péčí pak zákon rozumí úroveň zvláštních dovedností a péče, kterou lze od podnikatele (v tomto případě obchodníka s energií) ve vztahu ke spotřebiteli rozumně očekávat a která odpovídá poctivým obchodním praktikám nebo obecným zásadám dobré víry v oblasti jeho činnosti (podnikání v energetických odvětvích). Zjednodušeně lze tedy konstatovat, že obchodník s energiemi prodávající zboží, kterým příslušná komodita nepochybně je, či jeho zaměstnanci, by měli mít odpovídající úroveň odborných znalostí a dovedností v oblasti dané podnikatelské činnosti.

Zákon o ochraně spotřebitele tedy stanoví, co se považuje za nekalou obchodní praktiku. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky. Správní orgán považuje za nutné na okraj podotknout, že výraz „zejména“ zde hraje podstatnou roli, neboť pro to, aby postup prodávajícího byl praktikou spadající do tohoto vymezení, není nutné, aby byl nutně praktikou klamavou nebo agresivní, stačí, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil.

Dle ust. § 5a zákona o ochraně spotřebitele je obchodní praktika agresivní, pokud s přihlédnutím ke všem okolnostem svým obtěžováním, donucováním, včetně použití síly nebo nepatřičným ovlivňováním výrazně zhoršuje možnost svobodného rozhodnutí spotřebitele. Při posuzování, zda je obchodní praktika agresivní, se přihlíží zejména k načasování, místu a době trvání obchodní praktiky, ke způsobu jednání, jeho výhrůžnosti a urážlivosti, k vědomému využití nepříznivé situace spotřebitele, k nepřiměřenému kladení

překážky pro uplatnění práv spotřebitele, nebo hrozně protiprávním jednáním. Z jazykového výkladu tohoto ustanovení (zejména z užití spojky „nebo“) nepochybně vyplývá, že k tomu, aby byla užitá praktika agresivní, postačí, pokud jednání naplní definiční znaky skutkové podstaty dle věty první tohoto ustanovení (svým obtěžováním, donucováním včetně použití síly nebo nepatřičným ovlivňováním výrazně zhoršuje možnost svobodného rozhodnutí spotřebitele) a dále se bude jevit agresivní alespoň v jedné okolnosti, ke které je dle tohoto ustanovení nutné přihlížet.

Charakteristickým znakem tzv. správních deliktů právnických osob a podnikajících fyzických osob je to, že odpovědnost těchto osob je založena porušením právních povinností bez ohledu na zavinění. Jedná se o objektivní odpovědnost, tedy o odpovědnost za výsledek. Je věcí účastníka řízení, aby si při výkonu licencované činnosti počínal tak, aby neporušil povinnosti dané zákonem o ochraně spotřebitele a nepoškodil tímto zákonem chráněné zájmy.

Z výkladu ust. § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele vyplývá, že trestat lze pouze podnikatele, který se dopustil jednání (užití nekalé obchodní praktiky) mezi nímž a způsobeným následkem je příčinná souvislost, tj. podnikatele, který přímo při své činnosti nekalou obchodní praktiku užije, a který svým postavením vůči spotřebiteli spadá do zákonem vymezeného taxativního výčtu (výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel).

Správní orgán se při posuzování správních deliktů účastníka řízení zabýval tím, zda to byl právě účastník řízení, kdo se dopustil předmětného protiprávního jednání, dále též skutkovým průběhem tohoto jednání a následky, které toto jednání způsobilo.

Účastník řízení se dopustil protiprávního jednání tím, že na základě smlouvy o sdružených dodávkách a odběru plynu č. 219205, uzavřené dne 14. února 2011, od které [redacted] dne 16. února 2011 v souladu se zákonem č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, odstoupil, následně realizoval změnu dodavatele zemního plynu do odběrného místa [redacted], a tím, že neakceptoval svobodný projev vůle [redacted] zůstat u jeho původního dodavatele, kladl nepřiměřenou překážku v uplatnění jeho práv a v období od 1. července 2011 do 31. srpna 2011 ho tak svým jednáním donutil stát se zákazníkem odebírajícím zemní plyn od účastníka řízení, proti jeho vůli.

Jak bylo řečeno již výše, aby byla obchodní praktika nekalá ve smyslu ust. § 4 zákona o ochraně spotřebitele, musí dojít k jednání podnikatele vůči spotřebiteli, přičemž se dle výkladu Evropského soudu při posouzení spotřebitele používá kritérium průměrného spotřebitele, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný, s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory.

[redacted], jakožto fyzická osoba nepodnikající, která nejedná v rámci své podnikatelské činnosti nebo v rámci samostatného výkonu svého povolání, naplňuje definici spotřebitele dle ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

Pokud jde o naplnění kritéria průměrného spotřebitele, který má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný, s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory (jak je vykládáno Evropským soudním dvorem), je z jednání [REDAKCE] patrné, že toto kritérium zcela nepochybně splňuje.

Správní orgán se dále v rozhodnutí nezabývá naplněním obecných definičních znaků zakotvených v generální klauzuli nekalé obchodní praktiky (a to v ust. § 4 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele), neboť v předmětném jednání spatřuje přímo naplnění definičních znaků ustanovení § 5a odst. 1 téhož zákona, podle kterého je obchodní praktika agresivní (a tedy též nekalá), pokud s přihlédnutím ke všem okolnostem svým obtěžováním, donucováním, včetně použití síly nebo nepatřičným ovlivňováním výrazně zhoršuje možnost svobodného rozhodnutí spotřebitele, přičemž se při posuzování, zda je obchodní praktika agresivní, přihlíží zejména k načasování, místu a době trvání obchodní praktiky, ke způsobu jednání, jeho výhružnosti a urážlivosti, k vědomému využití nepříznivé situace spotřebitele, k nepřiměřenému kladení překážky pro uplatnění práv spotřebitele, nebo hrozbě protiprávním jednáním.

Účastníku řízení je vytýkáno, že realizoval změnu dodavatele zemního plynu do odběrného místa [REDAKCE], přestože [REDAKCE] od smlouvy o sdružených službách dodávky a odběru zemního plynu ještě před datem realizace této změny odstoupil, čímž neakceptoval svobodný projev jeho vůle zůstat u svého původního dodavatele a kladí tak nepřiměřenou překážku pro uplatnění jejich práv a v konečném důsledku toto jednání vedlo k dodávkám zemního plynu do odběrného místa [REDAKCE] účastníkem řízení proti jeho vůli. Účastník řízení tak donutil [REDAKCE] stát se zákazníkem účastníka řízení, tedy odebírat od něj zemní plyn, v období od 1. července 2011 do 31. srpna 2012, zcela proti jeho svobodnému rozhodnutí, které tento zákazník vyjádřil odstoupením od smlouvy.

Správní orgán se dále zabýval oprávněností odstoupení od smlouvy dle účinných soukromoprávních předpisů. Zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, upravuje problematiku spotřebitelských smluv. Spotřebitelská smlouva je v ust. § 52 odst. 1 tohoto zákona definována jako smlouva kupní, smlouva o dílo, případně jiná smlouva pokud smluvními stranami jsou na jedné straně spotřebitel a na druhé straně dodavatel. Dodavatel je pak osoba, která při uzavírání a plnění smlouvy jedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti. Definice spotřebitele je tímto zákonem upravena obdobně jako zákonem o ochraně spotřebitele a to tak, že spotřebitelem je fyzická osoba, která při uzavírání a plnění smlouvy nejedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti neb v rámci samostatného výkonu svého povolání.

V tomto případě tak lze jednoznačně konstatovat, že smlouva o sdružených službách dodávek a odběru zemního plynu č. 219205 uzavřená mezi zákazníkem panem [REDAKCE] a účastníkem řízení, je spotřebitelskou smlouvou ve smyslu ust. 52 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, neboť, jak bylo již výše

řečeno, [REDAKCE] vstoupil do tohoto smluvního vztahu v postavení spotřebitele a účastník řízení v postavení dodavatele zemního plynu.

V ust. § 57 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, je zakotveno právo odstoupit od spotřebitelské smlouvy a to tak, že byla-li spotřebitelská smlouva uzavřena mimo prostory obvyklé k podnikání dodavatele nebo nemá-li dodavatel žádné stálé místo k podnikání, může spotřebitel od smlouvy písemně odstoupit do 14 dnů od jejího uzavření, nedošlo-li dosud ke splnění dodávky zboží či služeb dodavatelem, může od smlouvy odstoupit bez uvedení důvodů a bez jakékoliv sankce do 1 měsíce.

[REDAKCE] uzavřel s účastníkem řízení prostřednictvím jeho obchodního zástupce mimo prostory jeho provozovny dne 14. února 2011 smlouvu o sdružených službách a odběru zemního plynu č. 219205. K realizaci změny dodavatele a tudíž k plnění závazků vyplývajících z této smlouvy mělo dojít (a následně také došlo) ke dni 1. července 2011. [REDAKCE] tedy měl ve smyslu ust. § 57 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, možnost od smlouvy odstoupit bez uvedení důvodů a bez jakékoliv sankce do 1 měsíce od jejího uzavření.

Této možnosti [REDAKCE] v souladu s účinnými právními předpisy využil a zaslal dne 16. února 2011 odstoupení od smlouvy o sdružených službách dodávky plynu č. 219205.

Dne 17. února 2011, kdy účastník řízení obdržel odstoupení od smlouvy o sdružených službách dodávek a odběru zemního plynu do odběrného místa [REDAKCE], nebyla v interním systému účastníka řízení tato smlouva zaevidována a nedošlo tak ani k zanesení odstoupení od smlouvy do interního systému účastníka řízení, a tím nebyl pozastaven proces změny dodavatele zemního plynu do odběrného místa [REDAKCE].

I přes odstoupení [REDAKCE] od smlouvy č. 219205, které bylo učiněno zcela v souladu se zákonem č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, tak účastník řízení realizoval změnu dodavatele zemního plynu do odběrného místa tohoto zákazníka, čímž neakceptoval jeho svobodné rozhodnutí zůstat u jeho původního dodavatele, a tím, že kladl tuto nepřiměřenou překážku k uplatnění jeho práv, jej donutil stát se odběratelem zemního plynu od účastníka řízení v období od 1. července 2011 do 31. srpna 2011.

Správní orgán nadto považuje za nezbytné vypořádat se s námitkami účastníka řízení, které vznesl v rámci kontroly a též po zahájení správního řízení.

K námitce účastníka řízení, že donucení zákazníka nelze kvalifikovat jako nekalou obchodní praxi, jelikož v jeho jednání chybí úmysl převést odběrné místo zákazníka, případně jakkoliv zhoršit možnost jeho svobodného rozhodnutí nebo omezit jeho zákonem

přiznaná práva, Úřad uvádí, že dle platných právních předpisů naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele stojí na objektivních příčinách, tedy že odpovědnost osob je založena porušením právních povinností bez ohledu na zavinění. Je věcí účastníka řízení, aby si při výkonu licencované činnosti počínal tak, aby neporušil povinnosti dané zákonem o ochraně spotřebitele a nepoškodil tímto zákonem chráněné zájmy.

K naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele a následné sankční odpovědnosti za toto jednání postačí, je-li jednání účastníka schopno svým obtěžováním, donucováním, včetně použití síly nebo nepatřičným ovlivňováním výrazně zhoršit možnost svobodného rozhodnutí spotřebitele, bez ohledu na záměr účastníka řízení. Tento záměr není rozhodný pro posouzení, zda je dána objektivní odpovědnost účastníka řízení za předmětné protiprávní jednání pokud je samo o sobě na základě donucení schopno výrazně zhoršit svobodné rozhodnutí spotřebitele a došlo při něm ke kladení překážky pro uplatnění práv spotřebitele. K těmto skutečnostem je nutno přihlídnout až při určení výše pokuty v rámci správního uvážení správního orgánu.

Účastník řízení dále ve svém vyjádření k zahájenému správnímu řízení uvádí, že předmětné protiprávní jednání, kdy účastník řízení dodával zemní plyn do odběrného místa [REDAKCE], trvalo po dobu dvou měsíců, a že se účastník řízení snažil od okamžiku, co byl na celou záležitost [REDAKCE] upozorněn, vyřešit ji s největším urychlením a v souvislosti s tím také vyvinul s [REDAKCE] maximální součinnost, vyřešil tento problém dohodou a následně zavedl dvojí kontrolu přijatých odstoupení od smluv, aby k obdobnému protiprávnímu jednání již do budoucna nedocházelo. Úřad uvádí, že protiprávní stav v délce trvání dva měsíce zcela postačí k naplnění znaků skutkové podstaty vymezené v ust. § 5a zákona o ochraně spotřebitele a dále též podotýká, že aktivita učiněná ze strany účastníka řízení s cílem urychleně odstranit protiprávní stav taktéž není rozhodná pro posouzení, zda je dána objektivní odpovědnost účastníka řízení za předmětné protiprávní jednání. Stejně tak je ve vztahu k naplnění znaků skutkové podstaty předmětného správního deliktu irelevantní též skutečnost, že účastník řízení přenastavil svůj interní systém do budoucna. K těmto skutečnostem je nutno přihlídnout až při stanovení výše pokuty jako k polehčujícím okolnostem.

Účastník řízení dále namítá, že předmětné odstoupení od smlouvy o sružených službách dodávek a odběru zemního plynu bylo zasláno [REDAKCE] dříve, než byla tato smlouva zaevidována v systému, a to již dva dny po uzavření této smlouvy. K tomu Úřad pouze podotýká, že [REDAKCE] zaslal odstoupení od smlouvy zcela v souladu s platnou a účinnou právní úpravou, tudíž je na účastníkovi řízení, aby právní následky vyplývající z doručeného odstoupení od uzavřené smlouvy akceptoval a proces změny dodavatele zastavil, bez ohledu na to, jak má nastaven svůj interní systém.

Účastník řízení dále vznesl námitku, že předmětné jednání nelze kvalifikovat jako agresivní obchodní praktiku, protože se nedopustil žádného z jednání popsanych v příloze č. 2 zákona o ochraně spotřebitele. K tomu správní orgán podotýká, že není nutné, aby jednání

bylo přímo popsáno v příloze č. 2 zákona o ochraně spotřebitele, neboť v té je uveden pouze demonstrativní výčet těch jednání, které je vždy nutno považovat za agresivní obchodní praktiky bez dalšího. To ovšem neznamená, že jednání, které není definované v předmětné příloze, nemůže naplnit skutkovou podstatu ust. § 5a zákona o ochraně spotřebitele, neboť k tomu, aby byla obchodní praktika agresivní, postačí, pokud s přihlédnutím ke všem okolnostem svým obtěžováním, donucováním, včetně použití síly nebo nepatřičným ovlivňováním výrazně zhoršuje možnost svobodného rozhodnutí spotřebitele a dále se jeví být agresivní alespoň v jednom z dále popsaných kritérií.

Správní orgán nepochybně zjistil a prokázal, že účastník řízení jako držitel licence na obchod s plynem realizoval změnu dodavatele zemního plynu k datu 1. července 2011 do odběrného místa zákazníka [REDAKCE], a tím, že neakceptoval svobodný projev vůle zákazníka zůstat u jeho původního dodavatele, kladl nepřiměřenou překážku v uplatnění jeho práv a v období od 1. července 2011 do 31. srpna 2011 ho tak svým jednáním donutil stát se zákazníkem odebírajícím zemní plyn od účastníka řízení, a tím se dopustil užití agresivní obchodní praktiky ve smyslu ustanovení § 5a odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Tímto svým jednáním tak účastník řízení porušil zákaz stanovený v ustanovení § 4 odst. 3 téhož zákona, čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) téhož zákona.

Úřad se dále zabýval námitkou účastníka řízení o věcné nepříslušnosti Úřadu k vedení správního řízení o porušení povinností vyplývajících ze zákona o ochraně spotřebitele. K této námitce Úřad uvádí, že v ust. § 18 odst. 1 energetického zákona je výslovně uvedeno, že Úřad vykonává dozor nad dodržováním povinností stanovených zákonem o ochraně spotřebitele v elektroenergetice a plynárenství. Zákon o ochraně spotřebitele pak v ustanovení § 23 odst. 12 výslovně zmocňuje Úřad k výkonu dozoru nad dodržováním povinností stanovených v ust. §§ 4 až 6 a ust. § 12 na úseku podnikání v energetických odvětvích. Z výše citované právní úpravy tak nepochybně vyplývá věcná příslušnost Úřadu v předmětném správním řízení. Námitka účastníka řízení tak není důvodná.

VIII. Uložení pokuty

Úřad se nejprve zabýval otázkou, zda nejsou naplněny podmínky uvedené v ustanovení § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele nebo v ustanovení § 91d odst. 1 energetického zákona, tedy zda účastník řízení za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Z podkladů, které měl Úřad k dispozici a také z vyjádření samotného účastníka nicméně nevyplývá, že by nastala jakákoliv objektivní zákonem předvídaná situace, která by umožnila liberaci účastníka řízení, co se týče jeho právní odpovědnosti za spáchaný delikt podle ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele.

Za správní delikt podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, lze uložit podle ust. § 24 odst. 10 téhož zákona pokutu až do výše 5 000 000 Kč.

Stanovení výše pokuty v mezích zákona je věcí správního uvážení správního orgánu, které se v konkrétním případě odvíjí od posouzení skutkových okolností daného případu. Dle judikatury českých soudů musí konkrétní forma postihu a jeho výše působit natolik silně, aby od podobných jednání odradila i jiné nositele obdobných povinností, jaké svědčí účastníkovi řízení. Zároveň musí být postih dostatečně znatelný v materiální sféře pachatele správního deliktu, aby v něm byla obsažena jeho represivní funkce, aniž by byl pro účastníka řízení likvidační.

Při stanovování konkrétní výše pokuty Úřad předně vychází ze zákonem předepsaných kritérií v souladu s ustanovením § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, ke kterým je dle tohoto ustanovení nutno přihlídnout, a to k závažnosti správního deliktu, zejména ve vztahu ke způsobu jeho spáchání, k jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Správní orgán dále též přihlédl k době trvání protiprávního jednání a k majetkovým poměrům účastníka řízení.

V tomto rozhodnutí je deklarováno porušení ustanovení § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele spočívající v užití nekalých obchodních praktik při nabízení a poskytování služeb, konkrétně pak užití agresivní obchodní praktiky ve smyslu ust. § 5a téhož zákona. Jak již bylo řečeno výše, Úřad považuje klamání zákazníků na trhu s energiemi za velmi závažné, neboť tento trh vykazuje značná specifika oproti trhům s jinými výrobky či službami. Tento trh je charakterizován velmi oslabeným postavením spotřebitelů vůči dodavatelům. Neumožnění uplatnění práv zákazníka garantovaných zákonem je ze strany Úřadu vnímáno jako zneužití tohoto značně nerovného postavení ze strany účastníka řízení. Zneužití nerovného postavení je o to více ve vztahu dodavatele ke spotřebiteli zintenzivněno, pokud spotřebitel vyjádřil svou svobodnou vůli, nestát se zákazníkem dodavatele (v tomto případě účastníka řízení) a tento přesto realizuje změnu dodavatele ve svůj prospěch a tudíž donutí spotřebitele stát se svým zákazníkem. Takové jednání je považováno za závažný delikt, k čemuž je přihlídnuto jako k přitěžující okolnosti při určení výše pokuty.

Odpovědnost právnických osob a podnikajících fyzických osob za spáchání správního deliktu je založena porušením právních povinností bez ohledu na zavinění. Jedná se o objektivní odpovědnost, tedy o odpovědnost za výsledek. Ačkoliv tedy není nutno posuzovat a prokazovat subjektivní stránku věci, je nutno přihlídnout ke skutečnosti, že zájmem účastníka řízení nebylo porušit zákon, k čemuž v konečném důsledku přesto došlo. Jelikož Úřad nemůže prokázat úmyslné porušení zákona ze strany účastníka řízení, považuje tvrzení účastníka řízení, že odběrné místo [REDAKCE] převedl zcela neúmyslně v důsledku špatného nastavení interního systému, též bez úmyslu jakkoliv zhoršit možnost jeho svobodného rozhodnutí nebo omezit jeho zákonem přiznaná práva, považuje správní orgán za pravdivé a přihlédl k němu při určení výše pokuty jako k polehčující okolnosti.

Úřad se zabýval taktéž zjištěnou délkou trvání protiprávního stavu. Účastníku řízení je vytýkáno, že následek užití agresivní obchodní praktiky, tedy změna dodavatele energie zákazníka ve prospěch účastníka řízení proti jeho svobodné vůli, trval v období od 1. července 2011 do 31. srpna 2011. K tomu je nutné dodat, že dobu trvání správního

deliktu v délce 62 dní nehodnotí Úřad jako nepřiměřeně dlouhou. Navíc účastník řízení provedl nezbytné úkony k ukončení dodávek zemního plynu do odběrného místa [REDAKCE] neprodleně poté, co se o vzniklé situaci dozvěděl a nastavil svůj interní systém tak, aby k obdobným případům v budoucnu již nemohlo docházet. K těmto skutečnostem bylo při stanovení výše pokuty přihlédnuto jako k polehčujícím okolnostem.

Při stanovení výše pokuty je nutno také zohledňovat opakovanost porušování zákona účastníky řízení, ať už z pohledu neustálého porušování totožných ustanovení a právních předpisů, nebo celkové nedisciplinovanosti při jejich dodržování v celém jejich spektru. Na straně účastníka řízení je tedy třeba uvést, že byl ze strany Úřadu již v minulosti dvakrát pravomocně potrestán, což je zohledněno při stanovení výše pokuty jako přitěžující okolnost.

Co se týče osoby pachatele správního deliktu, správní orgán vycházel při stanovení výše pokuty ze závěrů dostupné judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 9/2008-133), z níž vyplývá, že je správní orgán, ukládající pokutu za správní delikt, povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní, a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí.

V souvislosti s výše uvedeným se tedy Úřad při stanovení výše pokuty zabýval také otázkou majetkových poměrů účastníka řízení. Platí, že správní orgán při zjišťování osobních a majetkových poměrů vychází z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Zároveň však platí, že nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn (nikoliv povinen) stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.

Z vyjádření samotného účastníka řízení, které zaslal dne 26. září 2012 na adresu Úřadu do správního řízení vedeného pod sp. zn. 10393/2012-ERU, a které bylo dne 21. listopadu 2012 zařazeno do předmětného správního spisu, vyplývá, že jeho celková výše tržeb v roce 2011 v souvislosti s licencovanou činností je 4 671 200 000 Kč. Hospodářský výsledek uvádí účastník řízení v roce 2011 ve výši -217 888 000 Kč. [REDAKCE]

[REDAKCE]. Už v prvním pololetí 2012 uvádí účastník řízení hospodářský výsledek 197 391 000 Kč.

Dle judikatury českých soudů musí konkrétní forma postihu a jeho výše působit natolik silně, aby od podobného jednání odradila i ostatní nositele obdobných povinností, jaké

svědčí účastníku řízení, zároveň musí být postih dostatečně znatelný v materiální sféře rušitele, aby v něm byla dostatečně obsažena i jeho represivní funkce, aniž by však byl pro něj likvidačním. To znamená, že uložená pokuta musí být v takové výši, aby byla způsobilá plnit své základní funkce, tedy funkci represivní a preventivní. Toho je schopná jen v případě, že je natolik významná pro daného rušitele (účastníka řízení), že se mu porušení právních povinností v ostatních případech nevyplatí. Pokuta musí tedy mít pro účastníka řízení odstrašující účinek, aby se obával možné sankce a nedocházelo k opětovnému porušení právních povinností z jeho strany. Likvidační pokuta ve vztahu k podnikajícím osobám je dle judikatury taková, která je způsobilá pachateli sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží. O zjevně nepřiměřenou výši sankce nejde v případě, kdy pokuta byla uložena těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí. Rovněž je nutno přihlídnout k tomu, že majetkové poměry pachatele nejsou jediným kritériem pro stanovení výše pokuty, nicméně sankce by neměla být vzhledem ke svému účelu nepřiměřená.

Po zvážení všech okolností případu a na základě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, byla výše sankce stanovena tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí, tj. v dolním pásmu možné zákonné sazby dle energetického zákona. Správní orgán proto považuje stanovenou výši pokuty za zcela přiměřenou míře a významu chráněného společenského zájmu, upraveného energetickým zákonem, a zároveň ji považuje za odstrašující a může tak plnit jak represivní, tak preventivní funkci.

Ve správním řízení je účastníku řízení výrokem I. tohoto rozhodnutí ukládána pokuta ve výši 80 000 Kč, a to za správní delikt podle energetického zákona. Souběžně je výrokem III. ukládána povinnost úhrady nákladů řízení, neboť správní orgán je podle ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu povinen účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, uložit náhradu nákladů řízení paušální částkou. Podle ust. § 6 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 520/2005 Sb. činí paušální částka 1 000 Kč.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat rozklad v souladu s ustanovením § 152 správního řádu k předsedkyni Energetického regulačního úřadu do 15 dnů od jeho doručení, a to jeho podáním Energetickému regulačnímu úřadu. Lhůta pro podání rozkladu se počítá ode dne následujícího po doručení rozhodnutí, nejpozději však po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí.

- Otisk úředního razítka -

Mgr. Eva Dlouhá, v. r.
oprávněná úřední osoba
sekce kontroly